

Inspiració

Sergio Arizmendi
Laia Dasca
Arantxa Faus
Lucía Martínez
Ivan Parra
Llum Ruiz
Luis Simón
Sara Yousfi

Uetra
nova

bromera

No és necessària la inspiració per a començar a escriure. Si hagués anhelat la seua arribada encara estaria esperant. No vull escriure per crear metàfores, al·literacions o hipèrboles; vull escriure perquè ho necessite. Hi ha cops que escriure en un paper, repetir les paraules que et ressonen al cap, desfogar-se, és l'únic camí per a evitar la bogeria. Has sentit alguna volta que et trobes al pou més profund del món? Tan baix que ja no hi pots caure més? Amb açò em referia a evitar la bogeria, a esperar que un tros de paper et responga.

Supose que el vaivé del tren és l'encarregat d'allunyar-me de la son i em permet seguir aquest monòleg. He agafat el primer tren que m'ha atret, sense pensar-m'ho. A casa únicament he deixat una nota, bé, això i tot el meu passat, que no és poc. Em sentia tan atrapada en mi mateixa que necessitava fugir, evadir-me de tot. No és fàcil superar el malson diari, una vida dedicada a l'estudi, suportant pressions constants, acompanyada de fracassos personals, que no han sigut pocs, i la mort d'un familiar.

Aquest és l'últim any que em queda abans d'abandonar, potser definitivament, l'adolescència. He dedicat quasi sis anys de la meua vida a l'institut i què ha fet

ell per mi? Veure'm créixer, veure com he passat d'una xiqueta fràgil, tímida i tan innocent que gairebé fregava l'estupidesa a una xica un poc menys fràgil i innocent, però que ha vist augmentar considerablement les seues inseguretats. Sis anys per tal d'arribar a l'últim graó: la universitat. Sis llargs anys que ara semblen haver durat poc més d'un sospir, sis anys per a pensar el meu futur. He tingut temps de sobra i encara així he hagut de fugir de la pregunta «i tu què vols ser de major?». No ho sé. Estic perduda, ni tan sols sé què és el que vull, i aquesta és la pitjor pregunta de totes. Cal afegir la pressió del selectiu que, per si no me'n recordava, és d'ací a dos mesos. Dos mesos! I què estic fent? Fugir de tot, pujar a un tren sense més esperança que aconseguir oblidar.

Els fracassos personals... bé, no ajuden massa amb l'autoestima. Créixer és renunciar progressivament a nosaltres mateixos. Tot allò que defenies ho abandones i tot allò que odiaves sembla que es converteix en el teu futur. I els sentimentals? Hi ha res millor que dedicar-te a una altra persona íntegrament, afartar-te'n de sobte, engegar-ho tot a rodar i de sobte descobrir que ell ja ho havia fet abans que tu? No, no hi ha res.

És la típica vida d'adolescent, no? Estrés, ruptures i la pèrdua gradual d'aquells familiars que són massa majors.

Odie aquest paisatge, odie la pluja, odie la forma en què el sol s'amaga quan més el necessites i, sobretot, m'odie.

Sort que hi vaig arribar de dia, així vaig tindre temps de trobar un petit apartament als afores de París, com també un treball en una cafeteria.

Era a la ciutat dels meus somnis i l'arribada de la nit m'impacientava. Vaig posar-me el meu vestit preferit i no va quedar bar sense visitar. Crec que vaig fer molts amics, bé, aquells que es poden aconseguir després de diverses copes. Era tan fàcil agafar confiança i parlar de les coses més íntimes! Sense vergonya, prejudicis ni inseguretats, va ser la primera nit del somni.

Em vaig despertar entre llençols i els primers raigs de llum. La sorpresa va arribar quan em vaig girar al llit. Allí estava ell. No reconeixia l'habitació i els records em venien borrosos. Al terra, el meu vestit i la meua vergonya. Ell es va remoure i jo vaig fer l'adormida. Es va mig vestir i va sortir al balcó a fumar una cigarreta. El fum s'enlairava en suaus espirals cap al cel. Els núvols suraven a sobre de les cases, negres, enfadats. A penes es veien els raigs que semblaven estar condemnats a l'obscuritat. El suau vent li removia els cabells, llargs, negres, i els escassos raigs que aconseguien arribar-li fins a la pell mostraven una tonalitat clara, suau, amb alguna piga sola, insegura, allunyada de la resta. Es va remoure els cabells i es va girar. Em va veure mirant-lo, va apagar la cigarreta al sòl i hi va entrar. Vaig tindre el temps just per a esborrar la cara

que tenia d'encisada. Em va saludar amb un somriure i en francès. Evidentment no vaig entendre res. Ho va intentar en anglés, massa prompte per a posar les neurones en marxa i fer de poliglota. Finalment, va utilitzar un castellà amb un lleuger accent francès, un accent que vaig arribar a adorar en les pròximes setmanes, un accent que convertia les paraules més rudes i grolleres en música celestial. Vam aconseguir entendre'ns de moment. Vam desdejunar-nos riures i confidències, no entenc per què guanyàrem confiança tan fàcilment. Ens donàrem el telèfon i me n'aní a ma casa.

Pel camí vaig poder apreciar el despertar d'aquella ciutat encisadora. L'olor dels forns que embriagava l'aire, els parcs plens de vida on semblava que els arbres s'enlairarien en qualsevol moment, els carrers amples i estrets, lluminosos i laberíntics.

Ordenar la casa no va ser difícil, quasi no tenia mobles. Sols m'havia endut l'imprescindible: la roba i el meu bloc.

El treball era esgotador, em tocava fer la feina més dura: a primera hora de la tarda havia de servir els clients amb un somriure mentre que, quan tot semblava haver-se acabat, em tocava netejar íntegrament el local; acabava amb l'únic desig d'arribar a casa i dormir. Als matins gaudia de la llibertat d'una ciutat nova, dels dibuixos que

omplien fulls i fulls del bloc i de la despreocupació que per fi m'havia arribat. La quarta nit, en sortir de la cafeteria, quasi vaig xocar amb un home mentre buscava el mòbil a la bossa. Vaig alçar la vista i el vaig veure.

–Maël –va dir oferint-me la mà.

Estava perplexa, amb un somriure d'estúpida a la cara, com sempre. Li vaig acceptar la mà i em vaig presentar. No em va deixar anar a casa a canviar-me, em va dur pels carrers més oblidats de la ciutat fins al restaurant on havia reservat taula. Era genial descobrir els secrets d'una ciutat, ocults als turistes. Les postres a la torre Eiffel i, el café, a ma casa.

Els següents dies sovintejaren les nostres cites. Li divertia mostrar-me els Camps Elisis, el palau de Versalles, l'Arc del Triomf, com si fos un guia turístic. Vàrem viatjar pel Sena, visitarem l'Òpera de Garnier, la basílica del Sacré-Coeur... Vivia al paradís! Li encantava veure com em passava hores i hores davant del bloc dibuixant cadascun dels finestrals de Notre-Dame, la seua arquitectura gòtica plena d'arcs ogivals, de gàrgoles fantàstiques, amb dues torres simètriques en bellesa i estil, una rosassa ornamentada fins a la perfecció, un conjunt ornamental i vegetal. El Louvre i el d'Orsay foren els museus més visitats; en el primer em passava gairebé tantes hores com a la resta de París, dibuixant, senzillament això.

Alguna vegada em recordava de mos pares, sobretot quan veia el munt de cartes que s'apilaven darrere de la tauleta de nit, però era fàcil oblidar-los.

Em vaig despertar entre pètals de rosa i una carta. «Troba'm.» A dins del sobre, les claus del seu cotxe. La simplicitat de les seues paraules, el seu enginy, la seua forma de dir-me el que necessitava sentir en cada moment, sense mentides, enganys o eufemismes. La seua espontaneïtat va convertir la meua evasió dels problemes en l'encontre amb tot allò que surava entre el somni i l'impossible. La seua forma de viure convertiren els meus malsons en pensaments esmoreïts per la pura felicitat, misèries soterrades sota records construïts en poques setmanes.

Vaig baixar al carrer amb la primera roba que vaig trobar entre aquell desordre ordenat, entre aquell caos de roba i diaris: una samarreta seua i unes malles. Just al davant de la porta, el seu cotxe. Vaig somriure en pensar en totes les nits que recordava aquell vehicle que havia suportat allò insuportable. Les nits de París eren belles i màgiques. Simple diversió. Bars i copes. Riures i cigarrets. Més riures i uns cigarrets que no havia tastat mai. Els seus amics eren espontanis, riallers i tan naturals com tot el que vaig conèixer a París.

Hi vaig pujar i al seient del copilot hi havia vint-i-una roses vermelles, una per cada dia que havíem passat junts, juntament amb una magdalena de xocolata. «Bon dia.» Vaig engegar el motor i em vaig adreçar a la cafeteria.

Mentre passava entre aquelles taules tan juntes que gairebé impedièn el pas, vaig recordar les seues amigues assegudes als sofàs del fons, les nostres rialles, i els nostres eterns xafardeigs. La dona grassa del darrere de la barra em va somriure i em va lliurar la següent carta.

A dins, un dibuix meu de Notre-Dame. El cotxe feia olor de flors, flors... com aquelles que inundaven l'aire de primavera als jardins de la torre Eiffel. Els dos a la gespa mirant les estrelles que tants cops havia vist des del meu estudi mentre intentava estudiar. Rialles i a rebolcons per terra, més riures i olor de primavera.

On vaig fer el primer dibuix, una caixa al sòl passava completament desapercebuda, però jo la coneixia molt bé. Allí havien cabut totes les sabates necessàries per al viatge. A dins, dues entrades del Louvre. Vaig passar entre aquells passadissos que em coneixia com la palma de la meua mà i els meus passos em guiaren fins al somriure més intrigant i bell que he vist mai. Hi vaig dedicar un moment a fondre'm entre les obres d'art, a sentir-me'n part, a reconèixer cada línia dibuixada amb carbonet i cada plec dels vestits que tant m'havia costat copsar amb exactitud. Un últim adéu, supose. A sota d'aquell banc hi havia enganxat un nou sobre. Una fotografia nostra al capdamunt de la torre més significativa de la ciutat.

Vaig decidir pujar per les escales. Graó a graó. Contemplant com la vista de la ciutat s'estenia als meus peus progressivament. No cal dir que em va costar el meu

temps. Em vaig aturar diverses vegades per extasiar-me amb les vistes, assaborint els últims instants, de la magdalena i de l'olor seua que duia al damunt. Llibertat i felicitat que, sent com són, efímeres, pronosticaven el fi de tot; de la vida dedicada a gaudir del moment.

La recompensa de l'esforç va ser un somriure, el somriure més bell de tots, simplement això.

Pot ser que els nostres pares tinguen raó, que la vida sense preocupacions no duu enlloc, que estem equivocats. Creuen que el romanticisme vindrà al lloc d'un cavall i esperarà fins al matrimoni. Creuen que viure del moment no assegura el futur. Tenen raó, no l'assegura.

Però potser aquest n'és el misteri, l'al·licient que fa del nostre dia a dia una aventura que comença amb el sol i acabarà quan la lluna s'amague. L'amor ja no es troba tímid i educat, sinó salvatge i brusc, envoltat de fum i beguda. Oblidar-se del demà i de la consciència ens permet aconseguir la felicitat per un moment. Una felicitat efímera converteix el demà en tota una incògnita, però quina gràcia tindria si tot fos etern?

La veritat és que no em trobe a faltar.

9 de maig de 2014

Anna Llúcia Gómez, estudiant d'Arquitectura a l'Escola Nacional Superior d'Arquitectura Paris-Val de Seine